

El setè segell

“El sisè àngel deslliga uns altres quatre àngels que estaven encadenats a la vora de l'Èufrates, vés per on, i aquests es dediquen a matar gent amb un exèrcit infinit els cavalls del qual vomitaven foc, sofre i fum. I deixem-ho estar, perquè ni així van aprendre a fer bondat els pocs homes que quedaven vius.”

Pel meu aniversari, que és un dels primers dies de desembre, em vaig regalar a mi mateix una edició molt pulcra del Nou Testament, publicada per l'Associació Bíblica de Catalunya. Feliç país que té una Associació Bíblica pròpia: si en altres dimensions no és un país, almenys en la bíblica sí, i per alguna cosa cal començar. El cas era que anava jo un matí cap a la Casa de la Caritat amb la cívica intenció de visitar l'exposició sobre el senyor Karl Marx —trista mostra, per cert—, vaig passar per la Llibreria del Raval, i vaig comprar el llibre: els quatre evangelis, els fets dels apòstols, les cartes, i el llibre de l'Apocalipsi. No puc justificar de cap manera el fet que, fins ara, no posseïa cap edició multilingüe i solvent d'aquests textos, però confie que el penediment eficaç, encara que tardà, em servirà d'alguna cosa als ulls del seu inspirador. El volum porta, doncs, una traducció catalana, la versió llatina de la Vulgata, i els textos grecs i més o menys originals. El grec d'aquella bona gent, evangelistes, apòstols o venerables barons autors de les versions més antigues, és una llengua que sovint resulta sorprenent per a qui, com jo, i per raons acadèmiques i d'ofici, té un tracte habitual amb Tucídides, Plató i altres admirables mestres del més exacte i admirable idioma que conec.

La meua impressió és que la llengua grega podia ser molt adequada per als combats d'Aquil·les i Patrocle, per a les navegacions d'Odisseu, per als *culebrones* familiars d'Edip o d'Agamèmon, i per explicar les subtileses amoroses de Safo, les guerres d'atenesos i espartans, o les elucubracions dels físics i dels metafísics. I s'adapta meravellosament, no cal dir-ho, a les històries de déus, deesses, nimfes, centaures i tota la tropa celestial i terrenal. Però no estava preparada per a expressar la perpètua guerra de Jahvé amb el seu poble particular i amb els humans en general. Ni per als detalls infinits de la llei de Moisès i dels sacerdots, ni per a les amenaces terribles dels profetes, ni per a les fantasies de Joan l'Evangelista. Les quals fantasies, els terrors de la fi dels temps, són com el malson de la batalla final d'aquesta guerra que el seu Déu (dubte que siga el nostre, si és que en tenim) ens va declarar, sembla que des del principi dels mateixos temps. Al

principi, *ho kyrios*, el senyor, va crear totes les coses, i “per la teua voluntat eren i van ser creades”, cosa que un atenès de bona família devia tenir dificultat a comprendre. En efecte, Joan utilitza el verb *Ktídsō*, que en grec volia dir edificar, construir o instaurar. Però “crear”? Com es diu crear?, i què vol dir crear? No se sap molt bé. I en qualsevol cas, això era al principi dels temps que corren. Al final dels temps —com ara, a final d'any, i aviat al final de segle, etcètera— ve l'hora de passar comptes amb les pròpies obres, que en aquest cas som nosaltres i el món. I Joan veu, al costat del tron celestial, el famós document escrit per davant i per darrere i tancat amb set segells.

Els estalvie els sis primers, sobretot perquè l'últim és el que té més fama, pel·lícula de Bergman inclosa. En fi, que es van obrint els segells, van passant catàstrofes horribles, i finalment s'obre el setè. Llavors un àngel omple un braser amb el foc de l'altar, l'aboca a la terra, i esclaten tronades, llamps i terratrèmols. No ha estat res: set àngels trompeters toquen la trompeta, i al toc del primer hi ha pedregada i foc barrejat amb sang; al del segon s'esfondra una muntanya roent de foc i la tercera part del mar es torna sang; al del tercer un astre gegantí encès com una torxa caigué del cel, el nom de l'astre era Absenta, i la tercera part de les aigües dels rius i de les fonts es va convertir en una absenta amarga; al toc del quart, fou destruïda la tercera part del sol, de la lluna i de les estrelles; quan toca el quint, cau un estel, puja una fumarada, i de la fumarada surten llagostes que inunden la terra, però no són llagostes sinó escorpins, poca broma, i “portaven cuirasses d'acer i el brogit de les seues ales era com el d'una munió de carros de guerra llançant-se a la batalla”; el sisè àngel deslliga uns altres quatre àngels que estaven encadenats a la vora de l'Èufrates, vés per on, i aquests es dediquen a matar gent amb un exèrcit infinit els cavalls del qual vomitaven foc, sofre i fum. I deixem-ho estar, perquè ni així van aprendre a fer bondat els pocs homes que quedaven vius: “ni deixaren d'adorar dimonis i ídols d'or, plata, bronze, pedra i fusta, que ni poden veure ni sentir ni caminar; ni es van apartar de l'assassinat i l'enverinament, de la immoralitat —*porneias*, és clar— i dels robaris”. Traducció meua, aquest final. Paraula de Déu, i tal dia farà un any.